

**ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ
กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**

**The Effects of Entrepreneur's Potentiality on the Business Management Effectiveness:
A case Study of Small and Medium Enterprises in Bolikhamxay Province,
The Lao People's Democratic Republic**

ติม มณีคำ

นักศึกษาปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

โทร. 856-20 22804242, timmany@hotmail.com

ดร.ชนัญญา สิ้นสิ้น

อาจารย์ที่ปรึกษา คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

โทร. 086-6308793, chananda_nida@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยเก็บตัวอย่างผู้ประกอบการจำนวน 120 ราย ด้วยแบบสอบถาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .812-.869 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา การวิเคราะห์ความแตกต่างด้วย t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way-ANOVA) การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษา พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีส่วนทำให้ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกันโดยผู้ประกอบการ กลุ่มอายุ 30-40 ปี มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิตสูงกว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี ส่วนการวิเคราะห์การถดถอย แสดงให้เห็นว่า การเพิ่มขึ้นของศักยภาพแห่งการวางแผนและศักยภาพแห่งอำนาจ มีส่วนทำให้ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศัพท์สำคัญ : ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ, ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ABSTRACT

The objectives of this study were to examine entrepreneur's demographics and entrepreneur's potentiality affecting business management effectiveness of Small and Medium Enterprises (SMEs) in Bolikhamxay Province, The Lao People's Democratic Republic. The sample consisted of 120 SMEs entrepreneurs in Bolikhamxay Province of Lao People's Democratic Republic. The questionnaire was used in this study to ask entrepreneurs about demographic background and potentiality. Statistical analyses were made based on descriptive statistics, t-test, ANOVA, Scheffe's-paired comparison, Pearson's product moment correlation, and multiple regression analysis.

The research results showed that the business management effectiveness of entrepreneurs differ substantially from age levels. Age level 30-40 years old made business management effectiveness higher than age level 41-50 years old. Due to multiple regressions analyzing between the entrepreneur potential and the business management usefulness of SMEs, the planning potential and power potential have optimistic affected business management expediency of SMEs at statistics significant level of 0.05. For the multiple correlation coefficient, $R = .642$, and the independent variables in multiple regression model can explanation the business management effectiveness approximately 41.20%.

Keywords: Entrepreneur's Potentiality, Business Management Effectiveness, Small and Medium Enterprises, Bolikhamxay Province, The Lao People's Democratic Republic

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) เป็นประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา มีปัญหาด้านการขาดดุลการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งเพิ่มขึ้นจาก 313.30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2551 เป็น 408.20 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2552 (ธนาคารแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2553) และปัญหาการว่างงานที่เป็นปัญหาของเศรษฐกิจของประเทศตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เนื่องจากในปี 2518 สปป.ลาว ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง ทำให้การผลิตไม่มีการแข่งขัน ในขณะเดียวกันไม่มีระบบการกระจายการผลิตสู่ภูมิภาคต่างๆ และทำให้ระบบเศรษฐกิจ และสังคมไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีความเข้มแข็งและขยายตัวได้ดีเท่าที่ควร (คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ, 2529) ในปี 2529 รัฐบาล สปป.ลาว ได้ประกาศใช้แนวทางนโยบายเศรษฐกิจใหม่ คือ “กลไกเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Mechanism)” โดยการนำระบบสังคมนิยมมาผสมผสานเป็นระบบเศรษฐกิจแบบตลาดการค้าเสรีมากขึ้น รัฐบาลได้มีการปรับปรุงกฎระเบียบทางด้านการค้า การลงทุน เพื่อส่งเสริมและรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งนับว่าเป็นก้าวแรกที่ทำให้ภาคเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมต่างๆ และเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของอุตสาหกรรมพื้นฐานที่จะช่วยสนับสนุนและเสริมสร้างให้อุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีประสิทธิภาพและส่งผลให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันทางการค้ามาก

ยิ่งขึ้น การส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นอุตสาหกรรมที่ทันสมัย จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยมีการขยายตัว โดยในปี 2549 ส.ป.ป. ลาว มี SMEs ทั้งหมด 126,913 ราย คิดเป็นร้อยละ 99.8 ของจำนวนธุรกิจทั้งหมดในประเทศ (กรมสถิติแห่งชาติลาว, 2549) อีกประการหนึ่ง SMEs ยังเป็นแหล่งรองรับการจ้างงานและช่วยให้งานมีอาชีพ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความสำคัญต่อการลดอัตราการว่างงานในชนบทและการว่างงานตามฤดูกาลของเกษตรกร เป็นแหล่งสร้างรายได้ให้กับรัฐบาล อาทิ การเก็บภาษีการค้า ภาษีเงินได้ตลอดจนค่าธรรมเนียมต่างๆ รวมทั้งยังช่วยให้เกิดการกระจายรายได้และความเจริญไปสู่ภูมิภาคอีกด้วย (แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบอลิคำไซ ส.ป.ป.ลาว., 2553)

ดังนั้น รัฐบาล จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศไทยเจริญเติบโต และยังส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่มีวิสัยทัศน์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าเสี่ยงและมีการแสวงหาความก้าวหน้า (อานาจ ธีระวนิช, 2549) และปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั้น คือบทบาทของรัฐบาลและผู้ประกอบการที่จะช่วยผลักดันและฟื้นฟูเศรษฐกิจให้สามารถดำรงอยู่รอดได้ ภายใต้สภาวะแวดล้อมที่มีการผันแปรอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผู้ประกอบการที่มีการบริหารจัดการธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ จะต้องมีความรู้ความสามารถและศักยภาพที่เพียงพอ มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ มีความเชื่อมั่น มีแผนงานทางธุรกิจที่ชัดเจน รวมทั้งมีความกล้าและความสามารถในด้านต่างๆ อีกด้วย (Ryan et al., 2006) และปัญหาที่เกิดขึ้นกับ SMEs ใน ส.ป.ป. ลาว ส่วนใหญ่เกิดจากบุคลากรโดยเฉพาะผู้ประกอบการ เช่น การขาดจิตวิญญาณของความเป็นผู้ประกอบการ ความสามารถในการจัดการที่ไม่ดีพอ การขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ การขาดแรงงานที่มีฝีมือทำให้สินค้าที่ผลิตไม่มีคุณภาพจึงไม่สามารถแข่งขันได้ เป็นต้น (กรมสถิติแห่งชาติลาว, 2549) เพื่อให้การดำเนินธุรกิจประสบความสำเร็จ เกิดประสิทธิผลสูงสุดและสามารถอยู่รอดได้นั้น ผู้ประกอบการจึงถือเป็นฟันเฟืองที่สำคัญที่สุดที่มีศักยภาพเพียงพอที่จะขับเคลื่อน SMEs ให้เจริญเติบโต ได้ในยุคที่มีการแข่งขันสูง ซึ่งศักยภาพดังกล่าวนี้ตามแนวคิดของ McBay ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารธุรกิจจะต้องมีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการหลายด้านด้วยกันได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies) ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies) และศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies) (Kabatire et al., 2007)

ผู้ประกอบการจะต้องมีการแสวงหาโอกาสอยู่ตลอดเวลาเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจ มีความมุ่งมั่นที่จะใช้สติปัญญาหรือความสามารถในด้านต่างๆ ที่มีอยู่เพื่อทุ่มเทให้งานสำเร็จลุล่วงแม้จะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม นอกจากนั้น ความมีพันธะ ความผูกพัน และมีความรับผิดชอบต่องานเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้นำ มีความคิดริเริ่มในการปฏิบัติ รวมทั้งจะต้องมีความรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นจากผลการตัดสินใจของตนเอง ทั้งนี้ เพื่อให้งานมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการต้องเฝ้าหากลยุทธ์ใหม่ๆ หรือยอมรับฟังข้อเสนอแนะความคิดเห็นต่างๆ โดยปรับเปลี่ยนแผนงานเพื่อมาปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น อีกทั้งผู้ประกอบการ จะต้องมีความกล้าเสี่ยงในสิ่งที่ท้าทาย หรือสิ่งที่มีความเสี่ยงที่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่มีผลผลักดันให้ธุรกิจค้นพบโอกาสและสิ่งใหม่ๆ ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จได้ (อรพิน สันติธีรากุล, 2543 ; รุ่งโรจน์ อธิวัฒน์, 2554) นอกจากนั้น ผู้ประกอบการยังต้องมีศักยภาพในการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตาม และการประเมินผลอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ การแสวงหาข้อมูลที่สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ ความเชี่ยวชาญที่จะวิเคราะห์เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น และหาแนวทางแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคนั้นๆ ทั้งนี้ การเป็นผู้ประกอบการยังต้องมีความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความสามารถในการชักชวนและการมีศักยภาพขั้นดีที่จะโน้มน้าวจิตใจ สร้างแรงจูงใจให้

ผู้ร่วมงานสามารถเข้าใจและเต็มใจที่จะปฏิบัติงานตามที่ได้วางแผนไว้ด้วยความมุ่งมั่น ทั้งนี้ การรับรู้ศักยภาพดังกล่าวนี้จะต้องเข้าใจว่ามีผลอย่างไรต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการเพื่อให้การดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอยู่ในประเทศ ส.ป.ลาว ซึ่งเป็นประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกับบรรดาประเทศที่มีการแข่งขัน ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องเผชิญกับการแข่งขันทั้งภายในและภายนอกของประเทศ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แขวงบอลิคำไซย เป็นแขวงหนึ่งที่ตั้งอยู่เขตภาคกลางของประเทศมีพื้นที่ติดต่อกับ หลายแขวงภายในประเทศเป็นที่น่าสนใจของประเทศข้างเคียง ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และประเทศไทย เป็นแหล่งทำเลที่เหมาะสมสำหรับการลงทุนเพื่อขยายฐานการผลิตและเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเวียดนาม-ไทย เหมาะแก่การสร้างเป็นศูนย์กลางการค้าในภูมิภาค โดยธุรกิจส่วนใหญ่เป็นกิจการวิสาหกิจที่อยู่ในรูปของบริษัทนิติบุคคลหรือเจ้าของคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 95 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมดในแขวงบอลิคำไซย (แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบอลิคำไซย ส.ป.ลาว., 2553) ผู้ประกอบการไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการบริหารจัดการธุรกิจที่เพียงพอ ทำให้การดำเนินงาน ไม่มีระบบและโครงสร้างที่ชัดเจน ทำให้การดำเนินธุรกิจไม่มีประสิทธิผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการผลิตที่จะต้องตระหนักถึงการพัฒนาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อสร้างขีดความสามารถในการผลิตสินค้าในประเทศให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการให้แก่ประชาชน และช่วยลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศอีกด้วย โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. แนวคิดและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาทบทวนเอกสาร ได้มีการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ดังนี้

2.1 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการตามแนวคิดของ McBay เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีความครอบคลุมจากหลายมิติด้านศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ประกอบการในปัจจุบันจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะความรู้ ความสามารถในการหลาย ๆ ด้าน (สุกัญญา รัชมิธรรมโชติ, 2548) เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ โดยการประเมินตามแนวคิดของ McBay ซึ่งจำแนกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย 10 คุณลักษณะ (Kabatire et al., (2007) ดังนี้

ด้านที่ 1 ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies)

1) การแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) คือ การกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ ค้นหานวัตกรรมใหม่ๆ หรือประยุกต์ใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมา เพื่อสรรค์หาโอกาสใหม่ๆ ที่ดีกว่าให้กับธุรกิจ ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพแห่งความสำเร็จจะต้องแสวงหาโอกาสที่จะบรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้เสมอ สอดคล้องกับ ฉัตยาพร เสมอใจ จิตรีตรัม มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552) ที่ให้ความเห็นว่าผู้ประกอบการจะต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลิตภัณฑ์นวัตกรรม หรือแนวทางในการให้บริการรูปแบบใหม่ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นกับธุรกิจอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนั้น Ryan et al. (2006) กล่าวว่า ผู้ประกอบการที่ดีจะต้องมีการคาดการณ์สภาพการณ์แข่งขันในตลาดที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

2) **ความมุ่งมั่น (Persistence)** คือ ความมุ่งมั่นที่จะใช้สติปัญญา ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ ในการทุ่มเทการทำงานเพื่อให้งานนั้นสำเร็จลุล่วง ไม่ท้อถอยแม้ว่างานนั้นจะยากลำบาก หรือใช้เวลานานมากกว่าบุคคลอื่น ก็ตาม ในขณะที่ ฉัตยาพร เสมอใจ จิตติรัตน์ มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552) มีความเห็นว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีความทุ่มเท และมุ่งมั่นให้กับธุรกิจที่สร้างขึ้น เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด เจริญเติบโต และบรรลุเป้าหมายของธุรกิจ ผู้ประกอบการจะต้องมั่นใจว่าจะสามารถมุ่งมั่น ทุ่มเทและพร้อมที่จะทำงานหนัก รวมทั้ง Ryan et al. (2006) ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องมีความมุ่งมั่นทุ่มเทลงทุนทั้งแรงกายแรงใจ จะต้องทำงานหนักแทบจะไม่มีวันหยุดเพราะต้องมีการตัดสินใจ ดำเนินการแก้ไขปัญหาอยู่ตลอดเวลา

3) **ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน (Commitment to work Contract)** คือ การที่ผู้ประกอบการได้ตั้งเป้าหมายแล้วจะเฝ้าภาพถึงความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นเมื่อเขาประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว และจะแสวงหาความต้องการประสบความสำเร็จแก่ตนเอง และแก่บุคคลอื่นที่อยู่รอบตัว ความรู้สึกผูกพันต่อเป้าหมายนี้จะทำให้ผู้ประกอบการ ทุ่มเททำงานอย่างเต็มกำลัง เต็มความสามารถ รับผิดชอบต่องานที่ทำอย่างเต็มที่ แม้จะเผชิญกับอุปสรรคที่อาจขัดขวางการดำเนินงาน (อรพิน สันติธีรากุล, 2543) ในขณะที่ สมคิด บางโม (2553) ฉัตยาพร เสมอใจ จิตติรัตน์ มีมาก คมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552) และวิชัย โสสุวรรณจินดา (2548) อธิบายว่า ผู้ประกอบการจะต้องใส่ใจกับสถานการณ์ของธุรกิจ มันตรวจสอบสภาพแวดล้อมถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคู่แข่งหรือตลาดโลก โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภค

4) **ความต้องการใฝ่หาทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ (Demand for Quality and Efficiency)** คือ การทำงานอย่างกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา มองเหตุการณ์ต่างๆ เป็นโอกาส ที่จะได้เรียนรู้ อดีตเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจสำรวจหาวิธีการใหม่ๆ มาแก้ปัญหา ไม่ยึดติดกับแผนงานที่วางไว้หากไม่สามารถปฏิบัติได้ แต่ยอมเปลี่ยนแปลงแผนงานให้เป็นตามสถานการณ์ รับฟังข้อเสนอแนะคำวิจารณ์ต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการทำงาน ให้เป็นไปตามที่วางแผนไว้ (พิชญาภรณ์ พุ่มไพศาลชัย, 2549) ขณะที่ Ahmad et al. (2010) ได้อธิบายไว้ว่า ความเป็นผู้ประกอบการเป็นการดำเนินการในการพัฒนานวัตกรรมหรือผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการ และเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่มีคุณภาพและโอกาสใหม่สู่ตลาด

5) **ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking)** ผู้ประกอบการมีความกล้าเสี่ยง กล้าตัดสินใจไม่กลัวความล้มเหลว และพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆ จะมีความภูมิใจเป็นอย่างมาก เมื่อประสบความสำเร็จในงานที่คนอื่นไม่กล้าเสี่ยง กล่าวคือ ผู้ประกอบการมักจะชอบทำงานที่ท้าทาย ไม่มีความภูมิใจกับงานที่ง่าย และหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป แต่ประเมินแล้วว่ามีโอกาสทำให้ประสบความสำเร็จได้ (สมคิด บางโม, 2553; วิชัย โสสุวรรณจินดา, 2548) ขณะที่ Ahmad, N.H. et al. (2010) ได้อธิบายว่า ความกล้าเสี่ยง แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะได้แก่ ความเสี่ยงต่อสิ่งที่ตนไม่รู้ การกล้าใช้ทรัพยากรสินจำนวนมากของตนเข้าผูกพันสำหรับการก่อตั้งธุรกิจหรือการริเริ่มกิจการ และกล้ากู้ยืมทรัพยากรสินจำนวนมาก

ด้านที่ 2 ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies)

1) **การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting)** คือการที่ผู้ประกอบการมีเป้าหมายสอดคล้องกับความสนใจสิ่งของตนเองถนัด และเป้าหมายนั้นผู้ประกอบการได้ประเมินตนเองแล้วว่าใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมีความสามารถที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในงานนั้นๆ ได้ และนอกจากนั้น Ryan et al. (2006) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนจะทำให้ทราบถึงกลยุทธ์ไหนในการดำเนินงานธุรกิจจึงจะประสบความสำเร็จ

2) **การวางแผน ติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring)** คือ การวางแผน และวางกลยุทธ์ไว้ล่วงหน้า รวมถึงการใช้หลักบริหารงานอย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นลู่วางการวิเคราะห์ปัญหา

หรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน และนำมาประเมินเพื่อคิดหาแนวทางแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคนั้นๆ Ryan et al. (2006) ได้อธิบายไว้ว่า แผนธุรกิจเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างบริษัท ผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้ความสามารถในการสร้างแผนธุรกิจอย่างเป็นระบบ เพื่อชี้ให้เห็นว่าจะมีการดำเนินงานอะไร อย่างไร รับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้น และสามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต เพื่อที่จะได้หาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมและทันเวลาที่

3) การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือ การค้นหา และแสวงหาข้อมูลอื่นๆ เช่น ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย หรืออื่นๆ รวมถึงการแสวงหาความรู้จากบุคคลอื่นๆ จากการอบรมสัมมนา การปรึกษาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อช่วยให้สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้อง (พิชญภรณ พุ่มไพศาลชัย 2549) ในขณะที่ สมคิด บางโม (2553) และผุสดี รุมาคม (2544) ได้อธิบายว่าผู้ประกอบการจะต้องมีการแสวงหาข้อมูลความรู้ความสามารถเกี่ยวกับกิจการที่ตนประกอบการ และหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อปรับปรุงกิจการของตนเอง นอกจากนั้น Ahmad, N.H. et al. (2010) ก็ได้กล่าวว่า ความสม่ำเสมอและใจในการเรียนรู้ หมายถึง การที่เจ้าของกิจการมีความมั่นคงไม่เก็บสิ่งผิดพลาดมาเป็นอารมณ์ หรือผิดหวังท้อแท้ แต่จะนำเอาประสบการณ์เหล่านั้นมาเรียนรู้ และปรับปรุงให้ดีกว่าเดิม

ด้านที่ 3 ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies)

1) การชักชวน การชักจูง การมีเครือข่าย (Persuasion and Networking) คือความสามารถที่จะชักจูงโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ให้เข้ามาช่วยเหลือร่วมมือด้วยดี รู้จักใช้ความสามารถในการบริหารงาน สร้างทัศนคติ แรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการดำเนินงานและเต็มใจปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้ (พิชญภรณ พุ่มไพศาลชัย, 2549; อรุณ สันติธีรากุล, 2543) ขณะที่ สมคิด บางโม (2553) และ วิชัย โสสุวรรณจินดา (2548) ได้กล่าวว่ามนุษย์สัมพันธ์ดี อธิบายดี พูดจาสื่อความเข้าใจกับคนอื่นได้ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส ตลอดจน มีศิลปะในการปกครองคนและดึงดูดลูกค้า มีทักษะที่ดีด้านการติดต่อสื่อสาร ในขณะที่ ฉัตรยาพร เสมอใจ, วิจิตรรัตน์ มีมากและคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552) ได้กล่าวว่า การมีเครือข่ายที่ดีจะช่วยให้การติดต่อดำเนินกิจการใดๆ ได้สะดวกขึ้น การที่ผู้รู้จักสามารถชี้แนะแนวทางและช่วยติดต่อกับบุคคลหรือช่องทางที่ถูกต้อง จะช่วยย่นระยะเวลาในการหาเส้นทางที่ถูกต้องด้วยตนเองได้อย่างมาก

2) ความเชื่อมั่นในตัวเอง (Self Confidence) คือ เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ขอบอิสระและพึ่งตนเอง ตั้งใจเด็ดเดี่ยว เข้มแข็ง มีลักษณะเป็นผู้นำ ในขณะที่ ฉัตรยาพร เสมอใจ, วิจิตรรัตน์ มีมากและคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552) กล่าวว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีความมั่นใจ (Confidence) ในความต้องการและยึดมั่นในแนวทางของตน เชื่อมั่นในการตัดสินใจและทำตามการตัดสินใจโดยไม่ลังเลและพร้อมที่จะรับความเสี่ยงจากการประกอบธุรกิจ อีกทั้ง Ryan et al. (2006) ได้ให้ความเห็นในลักษณะเดียวกันว่า คนที่เชื่อมั่นในตนเองจะเป็นคนที่มีกำลังใจให้กับตนเองสูงไม่เกรงกลัวที่จะต่อสู้กับปัญหา และอุปสรรคหรือสิ่งท้าทาย จึงมีโอกาสสูงที่จะบรรลุเป้าหมายตามที่วางไว้

สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลกานต์ เทพรานนท์ (2548) และสุกัญญา รัตมีธรรมโชติ (2548) ซึ่งพบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจนั้นจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการมีมนุษยสัมพันธ์ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง รวมทั้งการมีความรู้พื้นฐานและประสบการณ์ในธุรกิจที่ทำ มีความขยันทุ่มเทให้กับธุรกิจ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีวิสัยทัศน์ และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ล้วนมีความสัมพันธ์และมีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Levent et al. (2012) ที่พบว่าเบื้องหลังของครอบครัวผู้ประกอบการและนวัตกรรมมี

อิทธิพลและมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตั้งใจที่จะเริ่มต้นธุรกิจใหม่ ทั้งศักยภาพหรือคุณสมบัติด้านต่างๆ เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นที่ผู้ประกอบการควรมี เช่นเดียวกับงานวิจัยของชูเกียรติ จากใจชน (2546) และรุ่งโรจน์ อธิวรัตน์ (2554) ที่พบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ต้องการความสำเร็จ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเจริญเติบโตและการอยู่รอดขององค์กร นอกจากนี้ยังพบว่า เซาวันอาร์มอนด์และความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเองภายในมีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ปฐมกานต์ อินทพันธุ์, 2549) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สถิต นิยมญาติ และคณะ (2546) ที่พบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จมีผลจากความมุ่งมั่นในการทำธุรกิจ การมีวิสัยทัศน์ จรรยาบรรณของนักธุรกิจ การมีมนุษยสัมพันธ์และจิตวิญญาณการบริการ

2.2 ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจ

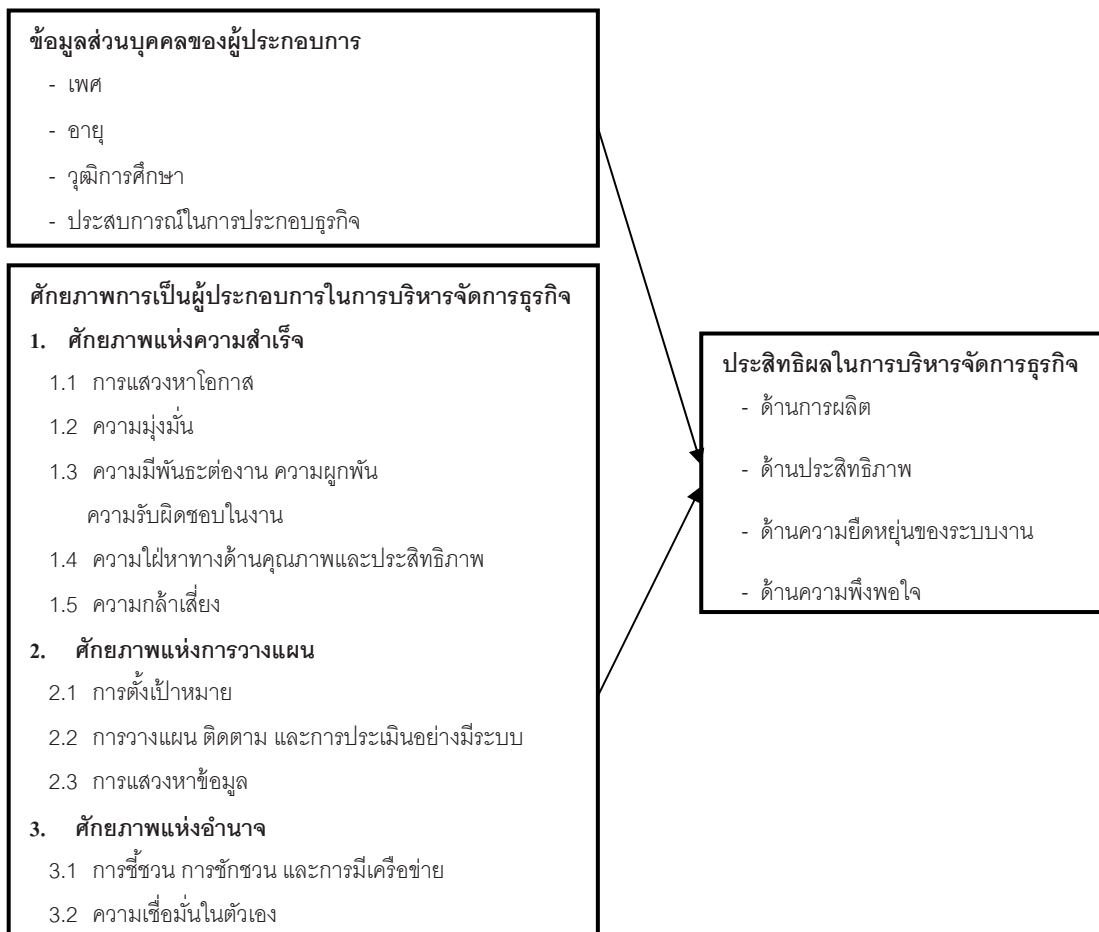
ในมุมมองของนักวิชาการหลายท่านมีความเห็นต่อประเด็นประสิทธิผล (Effectiveness) ซึ่ง Robbins (1990) ได้กล่าวถึงประสิทธิผลองค์การพิจารณาได้จากระดับที่องค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ประสิทธิภาพจึงมุ่งผลลัพธ์ (Result) ขณะที่จักษุพันธ์ เขียนทอง (2551) ได้ให้ความเห็นว่า ประสิทธิภาพคือ ผลสำเร็จหรือผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือผลสำเร็จของการบริหารที่บรรลุถึงเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ ที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่ไม่มีประสิทธิภาพก็ได้ เพราะประสิทธิภาพเพียงแต่พิจารณาจากผลงานที่ได้รับเท่านั้น ขณะที่ Schein (1970) มีความเห็นว่า ประสิทธิภาพองค์การ หมายถึง สมรรถนะ (Capacity) ขององค์การในการที่จะอยู่รอด (Survival) ปรับตัว (Adapt) รักษาสภาพ (Maintain) และเติบโต (Grow) ไม่ว่าองค์การนั้นจะมีหน้าที่ใดที่ต้องการให้ลุล่วง และประสิทธิภาพ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของผู้บริหารให้ผลงานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามความคาดหวัง ซึ่งประสิทธิภาพของการบริหารจัดการมีส่วนสัมพันธ์กับผลงานหรือผลผลิต ที่นักบริหารได้กระทำในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยใช้วิธีการปฏิบัติงานที่เหมาะสม สอดคล้องกับ ณัฐนิชา บัวดี (2550) กล่าวว่าประสิทธิผลการบริหารจัดการ คือ ความสามารถขององค์การในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม สามารถดำเนินกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการบูรณาการเพื่อความอยู่รอดและดำรงรักษาแบบแผนที่ดีขององค์การได้ตลอดไป นอกจากนี้ Arnold and Feldman (1986) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์การ (Organizational effectiveness) คือ ระดับของการปฏิบัติงานที่องค์การคาดหวัง หรือ วางแผนไว้ สามารถบรรลุหรือสำเร็จลุล่วงไปได้ ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการประเมินประสิทธิผลของการบริหารจัดการจากการประเมินและรับรู้ของผู้ประกอบการ ตามแนวคิดของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994) โดยประเมินจากเกณฑ์ คือ การผลิต ประสิทธิภาพ ความยืดหยุ่นของระบบงาน และความพึงพอใจ เนื่องจากตัวเกณฑ์ที่มีความครอบคลุมเหมาะสม มีความสอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจในช่วงบอлиц่าไชย และสอดคล้องกับกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

นอกจากแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลข้างต้นแล้ว ยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผล เช่น งานวิจัยของ ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่า ภาวะผู้นำ ความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งแบบกลบเกลื่อน แบบร่วมมือเพื่อแก้ปัญหา แบบประนีประนอมและความสามารถในการตัดสินใจในการบริหาร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลขององค์การอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยตัวแปรเหล่านี้ สามารถอธิบายประสิทธิผลขององค์การได้ร้อยละ

40.1 สอดคล้องกับ ชัยฤทธิ์ ทองรอด (2550) และวุฒิชัย วรชิน (2549) พบว่า 1) คุณลักษณะผู้นำได้แก่ คุณลักษณะทางบุคลิกภาพ คุณลักษณะทางแรงจูงใจและคุณลักษณะทางทักษะ มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลภาวะผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ พิษณุภรณ์ พุ่มไพศาลชัย (2549) ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551) และ วิรัช สงวนวงค์วาน (2553) เพื่อมาพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดในงานวิจัย ซึ่งสามารถอธิบายตามกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 เพศแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 อายุแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 วุฒิการศึกษาแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ศักยภาพการแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการมีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สมมติฐานที่ 6 ศักยภาพแห่งการวางแผนของผู้ประกอบการมีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สมมติฐานที่ 7 ศักยภาพแห่งอำนาจของผู้ประกอบการมีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3. วิธีการดำเนินงานวิจัย

3.1 กระบวนการและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมภาคการผลิตที่ประกอบกิจการ และได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย กับสำนักงานจดทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรมการค้า แขวงบอลิคำไซ และดำเนินกิจการอย่างน้อย 3 ปี และยังเปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยแต่ละปี 5-99 คน จำนวนทั้งสิ้น 166 ราย ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยใช้ตารางประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan เพราะจากการศึกษางานในการวิจัยที่ผ่านมา พบว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้ใช้ตารางนี้เพื่อประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน 5% ได้ ขนาดกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการทั้งสิ้น 120 คน (ธานินท์ ศิลป์จารุ, 2553) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ด้วยการจับฉลากรายชื่อของผู้ประกอบการที่ได้จากการรวบรวมมาจากสำนักงานจดทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรมการค้า แขวงบอลิคำไซ ซึ่งผู้ประกอบการ หมายถึง เจ้าของธุรกิจหรือผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ การบริหารจัดการธุรกิจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายอำนาจในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ภาคการผลิตในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.2 การวัดคุณลักษณะตัวแปร

1) **ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)** จำแนกออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ซึ่งจะวัดจากตัวแปรย่อยต่อไปนี้ 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษาและ 4) ประสิทธิภาพในการประกอบธุรกิจ โดยการวัดแบบ Ordinal scale ส่วนที่สอง ได้แก่ ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies) ซึ่งวัดจาก 5 คุณลักษณะคือ 1) การแสวงหาโอกาส 2) ความมุ่งมั่น 3) ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน 4) ความใฝ่หาทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ และ 5) ความกล้าเสี่ยง ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies) วัดจาก 3 คุณลักษณะคือ 1) การตั้งเป้าหมาย 2) การวางแผน ติดตามและการประเมินอย่างมีระบบ และ 3) การแสวงหาข้อมูล และศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies) วัดจากตัวแปรย่อย 2 คุณลักษณะคือ 1) การชักชวน การชักชวนและการมีเครือข่าย และ 2) ความเชื่อมั่นในตัวเอง โดยการถามเพื่อประเมินการรับรู้ของผู้ประกอบการโดยการวัดแบบ Interval scale

2) ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจ ซึ่งจะวัดจากตัวแปรย่อย 4 ตัว ได้แก่ 1) ด้านการผลิต 2) ด้านประสิทธิภาพ 3) ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน และ 4) ด้านความพึงพอใจ โดยการถามเพื่อประเมินการรับรู้ของผู้ประกอบการโดยการวัดแบบ Interval scale

3.3 ความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามบนฐานของแนวคิด และเสนอผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยทำการแจกแบบสอบถามกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตพื้นที่ที่ทำการวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย เพื่อนำมาคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยการวิเคราะห์ค่าครอนบาร์คแอลฟา (Cronbach's Alpha Analysis) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติซึ่งได้ค่าเท่ากับ .812 - .869

3.4 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) สถิติเชิงพรรณนา เช่น ร้อยละ เฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติสำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ได้แก่ t-test, F-test (ANOVA) 3) สถิติสำหรับวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ได้แก่ Correlation และ Multiple Regression Analysis

4. สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผล

4.1 สรุปผลการวิจัย

1) ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างจากปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ โดยผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ตามที่ได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 เพศแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ

ประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการธุรกิจ (n = 120)	เพศชาย		เพศหญิง		d.f.	t-test	p-value
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
ด้านการผลิต	3.42	.434	3.34	.393	118	.974	.332
ด้านประสิทธิภาพ	3.45	.483	3.43	.502	118	.290	.772
ด้านความยืดหยุ่น	3.51	.423	3.44	.520	118	.765	.446
ด้านความพึงพอใจ	3.62	.539	3.57	.390	118	.661	.510
โดยรวม	3.50	.355	3.44	.327	118	.861	.391

จากตารางที่ 1 เสนอผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิภาพในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้ง

เพศชาย และเพศหญิง มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 2 อายุแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 วุฒิการศึกษาสูงสุดมีแตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม จำแนกตาม อายุ วุฒิการศึกษา และ ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ

ลักษณะส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	d.f.	SS	MS	F-test	p-value
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	3	.946	.315	2.749	.046*
	ภายในกลุ่ม	116	13.302	.115		
วุฒิการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	4	.661	.165	1.399	.239
	ภายในกลุ่ม	115	13.587	.118		
ประสบการณ์ในการประกอบ	ระหว่างกลุ่ม	3	.762	.254	2.185	.093
ธุรกิจ	ภายในกลุ่ม	116	13.486	.116		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 เสนอผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 3 และ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีอายุแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มี วุฒิการศึกษา แตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผล ในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มี ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการวิเคราะห์ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ตามที่ได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 5 ศักยภาพการแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซ สหกรณ์รัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สมมติฐานที่ 6 ศักยภาพแห่งการวางแผนของผู้ประกอบการมีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบอลิคำไซ สหกรณ์รัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สมมติฐานที่ 7 ศักยภาพแห่งอำนาจของผู้ประกอบการมีผลต่อกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบอลิคำไซ สหกรณ์รัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ เพื่อหาความสามารถในการร่วมพยากรณ์ของตัวแปรอิสระ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน เพื่อป้องกันปัญหาการเกิด Multicollinearity ถ้าหากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันมาก คือ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากกว่า .80 จะไม่สามารถนำมาทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้

ตารางที่ 3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร	ACHIEV	PLAN	POWER	EFFECT
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	1			
ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN)	.637**	1		
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.408**	.550**	1	
ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ (EFFECT)	.359**	.511**	.606**	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 เสนอผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวซึ่งได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจ รวมถึงประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างมีความสัมพันธ์กันทางบวก ระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.359-0.637 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.408-0.637 ซึ่งไม่เกิน .80 จึงถือได้ว่าตัวแปรมีความอิสระ เหมาะสม และสามารถนำไปใช้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณต่อไปได้

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t-test	p-value
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	.012	.091	.012	.129	.898
ศักยภาพแห่งการวางแผน(PLAN)	.211	.070	.255	3.006**	.003
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.382	.070	.465	5.481**	.000

n=120, Constant = 1.280, R = .642, R² = .412, R² adj= .402, S.E._{est Y} = .26758, F= 27.108

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 เสนอผลการทดสอบสมมติฐานที่ 5 - 7 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อพยากรณ์อิทธิพลประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ โดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ได้แก่ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 2 ตัว ที่เข้าสู่สมการถดถอย ได้แก่ ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจได้ร้อยละ 41.20 ($R^2=.412$) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ ($S.E._{est} Y = .26758$)

4.2 การอภิปรายผล

จากผลวิจัยที่ค้นพบ นำไปสู่การอภิปรายผลเพื่อเปรียบเทียบผลวิจัยกับแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของผู้ประกอบการ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 30-40 ปี มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านการผลิตมากกว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุ 41-50 ปี และผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนมีผลทำให้การบริหารจัดการธุรกิจเป็นไปอย่างราบรื่น ที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากผู้ประกอบการที่มีอายุอยู่ระหว่าง 30-40 ปี มีความคิดเห็นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจมากกว่าอายุกลุ่มอื่นโดยเฉพาะด้านการผลิตและด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิต ที่ผู้ประกอบการจะต้องให้ความสำคัญ เพื่อให้กิจการสามารถผลิตและจำหน่ายสินค้าให้บรรลุตามเป้าหมาย และเป็นวัยที่กำลังมีความพร้อม กระตือรือร้นในการศึกษาเรียนรู้และมีโอกาสแสวงหาประสบการณ์ทำงานด้วยตนเองด้วยความมุ่งมั่นและสามารถแสวงหาโอกาสดีๆ ที่เอื้อประโยชน์ให้แก่กิจการ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจของตนเองให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร จงพิศ ศิริรัตน์ และคณะ (2550) ที่พบว่า อายุมีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ อีกอย่างหนึ่งผู้ประกอบการ มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนจะสามารถบริหารงานได้อย่างราบรื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วีรดา เรืองรุ่ง (2550) และนราเขต ยิ้มสุข (2552) ที่พบว่า ประสบการณ์ในการดำเนินกิจการและก่อตั้งธุรกิจส่งผลต่อผลประกอบการและความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อม เพราะผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนจะทำให้รู้จักวิธีการทำงานที่เป็นระบบ มีการวางแผน เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ปัญหา หรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน มีความผูกพันต่อเป้าหมายทั้งระยะสั้นและระยะยาว รู้จักวิธีการโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นคู่แข่ง เพื่อนร่วมงาน ผู้ได้บังคับบัญชา หรือลูกค้า อีกทั้ง ยังรู้จักกระจายความรับผิดชอบและสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานในองค์กรมีส่วนร่วมในการดำเนินงานให้ประสบผลสำเร็จและมีโอกาสผิดพลาดน้อย

2) ศักยภาพแห่งการวางแผนและอำนาจมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กล่าวคือ ผู้ประกอบการมีการตั้งเป้าหมายที่สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยประเมินแล้วว่าเป้าหมายนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริงและสามารถที่จะทำให้สำเร็จได้ มีการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ๆ ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่ปล่อยให้ความรู้ตนเองหยุดนิ่ง เพื่อช่วยให้สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้อง มีการวางแผน การติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ และวางแผน

กลยุทธ์ไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน และสามารถนำมาประเมินเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคนั้นๆ ได้อย่างทันเวลา สามารถวางแผนและคาดการณ์ทางด้านการผลิตให้สอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กรได้ ส่งผลให้การดำเนินงานในองค์กรเป็นไปอย่างราบรื่น มีระบบสะดวกต่อการควบคุมและสามารถนำไปปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถลดต้นทุนในการผลิตและการดำเนินงานด้านอื่นๆ ของธุรกิจให้เกิดความคล่องตัว ทำให้ธุรกิจสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามความต้องการของลูกค้า (ปรัชนันท์ กังวานปิยศักดิ์, 2550)

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีภาวะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในทุกสิ่งที่ได้ตัดสินใจ มีความสามารถในการชี้ชวนชักชวน การมีเครือข่าย และการมีศักยภาพขั้นดีที่จะโน้มน้าวจิตใจ สร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมงานสามารถเข้าใจและเต็มใจที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ส่งผลให้การบริหารจัดการธุรกิจบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด นอกจากนั้นผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fernando et al. (2011) ที่พบว่า คุณลักษณะศักยภาพผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางธุรกิจ เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ รุ่งโรจน์ อธิรัตน์ (2554) กล่าวว่า การที่ธุรกิจมีการวางแผนที่ชัดเจน เหมาะกับขนาดขององค์กรมีผลทำให้กิจการประสบความสำเร็จ และงานวิจัยของ ขวัญเชิญ ภาคฐิน (2546) และ Carlene (2010) ที่พบว่า ความสามารถของผู้ประกอบการมีอิทธิพลและส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ และ Di Zhang and Bruning (2011) ที่พบว่า ลักษณะผู้ประกอบการ เช่น ความรู้ความสามารถ ความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตน และการวางแผนกลยุทธ์ของผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการดำเนินงานของบริษัท รวมทั้งการวิจัยของ กมลกานต์ เทพรานนท์ (2548) ที่พบว่า ภาวะผู้นำ และแรงจูงใจภายในของผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การบริหารจัดการธุรกิจสามารถบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้คุณลักษณะ ความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ ของผู้ประกอบการดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้ประกอบการที่สามารถบริหารจัดการธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จโดยเฉพาะความสำเร็จในการประกอบการ มีอิทธิพลมาจากหลายปัจจัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฐมกานต์ อินทพันธ์ (2549) ที่พบว่า ภาวะผู้นำ ความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเอง และเชาวน์อารมณ์ต่างก็เป็นคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551) รัตติกรณ์ จงวิศาล (2548) และลลิตรา ผิวงาม (2548) ซึ่งการที่ภาวะผู้นำมีอิทธิพล และส่งผลต่อการประสบความสำเร็จในการทำงาน หรือช่วยผลักดันให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้นั้น เนื่องจากภาวะผู้นำเป็นเรื่องของความสามารถในการโน้มน้าวบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นคู่แข่ง และกลุ่มในองค์กรให้มีความสามัคคี รวมพลังกันทำงานทั้งผู้นำและผู้ใต้บังคับบัญชาให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังรู้จักกระจายความรับผิดชอบและสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานในองค์กรมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ให้ประสบผลสำเร็จและมีโอกาสผิดพลาดน้อย จึงจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการประกอบการขององค์กรทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อไป

5. ข้อเสนอแนะและประโยชน์ของการวิจัย

5.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1) จากความแตกต่างกัน ในด้านเพศ มีส่วนทำให้ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แตกต่างกัน สำหรับด้านประสพการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงานแตกต่างกัน ส่วนด้านเพศ และด้านวุฒิ

การศึกษาสูงสุด พบว่าประสิทธิผลของการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและส่งเสริมขีดความสามารถของ SMEs ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น ธนาคาร สมาคมนักธุรกิจ ในจังหวัด จึงควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดเกณฑ์ เพื่อพิจารณา หรือประเมิน คุณสมบัติเบื้องต้นในการคัดเลือกผู้ประกอบการในการให้สินเชื่อสนับสนุนการลงทุนในการดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ

2) จากผลการวิจัย พบว่า ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งสามารถร่วมกันทำนายอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ของผู้ประกอบการได้อีกด้วย แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทั้ง 2 ตัว นี้เป็นคุณลักษณะที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพึงมีและเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ประกอบการจะต้องพัฒนาขึ้นมา เพื่อใช้ในการนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เช่น สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แผนกอุตสาหกรรมการค้า และสมาคมนักธุรกิจประจำจังหวัด สามารถนำผลการวิจัยไปใช้อ้างอิงในการวางแผน พัฒนา ศักยภาพผู้ประกอบการ และเป็นแนวทางพื้นฐานในการกำหนดหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรม และพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของลาว เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความสามารถในการกำหนดเป้าหมาย การวางแผน วางกลยุทธ์ของกิจการไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นลู่ทางในการดำเนินงานในอนาคต และเตรียมสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่ให้สามารถบริหารจัดการธุรกิจของตนเองให้ คงอยู่และเติบโตต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

เพื่อให้ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1) การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ตัวแปรศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาอื่นๆ ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น ภาวะผู้นำ แรงจูงใจและเชาวน์อารมณ์ เป็นต้น

2) การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในกลุ่มประชากรที่เป็นผู้เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิต ที่อยู่ในจังหวัดบอลิคำไซ ส ป ป.ลาว เท่านั้น ดังนั้น ในการวิจัย ครั้งต่อไป อาจทำการศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละประเภทธุรกิจในภูมิภาคอื่นๆ ของประเทศ ส ป ป.ลาว เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ว่ามีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และจะทำให้ทราบถึงศักยภาพที่สำคัญที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำเป็นต้องมี เพื่อนำไปพัฒนาเป็นโมเดลการพัฒนาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนา ขีดความสามารถของผู้ประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การประเมินศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ครั้งนี้ใช้การประเมินของผู้ประกอบการ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานเป็นผู้ประเมิน เช่น ผู้ได้บังคับบัญชา หรือผู้ร่วมงาน เพื่อให้ได้ข้อมูลจากหลายมุมมองมากยิ่งขึ้น เช่น มุมมองของผู้ได้บังคับบัญชาต่อผู้ประกอบการ และในส่วนของ การประเมินประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ควรใช้วิธีการประเมินในหลายมิติ เช่น

ความคิดเห็นของผู้ได้บังคับบัญชา ลูกค้า หรือเพื่อนร่วมงาน เกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการ ที่มีผู้ประกอบการเป็นผู้ประเมินเพียงอย่างเดียว เช่น ยอดขาย กำไร การเติบโตของธุรกิจ การร้องเรียนของลูกค้า ความพึงพอใจของพนักงานและลูกค้า เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจในแต่ละด้านจากหลายมุมมองและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5.3 ประโยชน์ของการวิจัย

- 1) ทำให้ทราบถึงศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการ ในแขวงบอลิคำไซ ส.ป.ป.ลาว
- 2) ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการ ในแขวงบอลิคำไซ ส.ป.ป.ลาว
- 3) ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนพัฒนาและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบอลิคำไซและแขวงต่างๆ ใน ส.ป.ป.ลาว
- 4) เป็นแนวทางสำหรับผู้ประกอบการ หรือผู้ที่สนใจที่จะลงทุนในธุรกิจนี้สามารถนำไปปรับปรุงกลยุทธ์ในการบริหารจัดการธุรกิจให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมสถิติแห่งชาติ. (2549). *บทรายงานการสำรวจเศรษฐกิจทั่วประเทศครั้งที่ 1*. นครหลวงเวียงจันทน์ : กรมสถิติแห่งชาติ.
- กมลกานต์ เทพรานนท์. (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายในคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม*. วิทยานิพนธ์ปริญญา. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ขวัญเชิฐ ภาคฐิน. (2546). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการประกอบการอุตสาหกรรมอาหารขนาดกลางและขนาดย่อม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ ส.ป.ป.ลาว. (2529). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศครั้งที่ 2*. นครหลวงเวียงจันทน์ : ส.ป.ป.ลาว.
- จกฤษณ์ เขียนทอง. (2551). *ประสิทธิผลการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง : กรณีศึกษา เขตอำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฉัตยาพร เสมอใจ, จิตติรัตน์ มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์. (2552). *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ชาญ รัตนะพิสิฐ. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชัยฤทธิ์ ทองรอด. (2550). *ภาวะผู้นำในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจกับการอยู่รอดของอุตสาหกรรม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขศึกษบัณฑิต : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชูเกียรติ จากใจชน. (2546). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของธุรกิจขนาดย่อม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ณัฐธินา บัวดี. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการตามความคิดเห็นของผู้รับผิดชอบในการบริหารจัดการโครงการโรงเรียนสองภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2553). บทรายงานทางเศรษฐกิจประจำปี. นครหลวงเวียงจันทน์ : ธนาคารแห่งประเทศไทย.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2553). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.
- นราเชต ยิ้มสุข. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็ของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีชนันท์ กังวานปิยศักดิ์. (2550). ชีตความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปรมาตรฐานในภาคตะวันออก. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัการมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปฐมกานต์ อินทพันธ์. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัการมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ผุสดี รุมาคม. (2544). การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบอลิคำไซ ส ป ป.ลาว. (2553). แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของแขวงครั้งที่3. บอลิคำไซ : แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบอลิคำไซ ส ป ป.ลาว.
- พิชญภรณ์ พุ่มไพศาลชัย. (2549). ศักยภาพของผู้ประกอบการในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รุ่งโรจน์ อธิรัตน์. (2554). ปัจจัยสนับสนุนการอยู่รอดของผู้ประกอบการในภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตพื้นที่จังหวัด ศรีสะเกษ ยโสธร อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษฎบัณฑิต : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2548). รายงานการวิจัยประจำปีที่ 1 เรื่องการศึกษาภาวะผู้นำ และทิศทางใหม่เพื่อการพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลวิตรา ผิวงาม. (2548). ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ เชาว์อารมณ์ และความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2548). (แนวปฏิบัติและกรณีศึกษา) ครอบครองเรื่องบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิรัช สงวนวงค์วาน. (2553). การจัดการและพฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินไชน่า.
- วุฒิชัย วรชิน. (2549). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะผู้นำกับประสิทธิภาพภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วีรดา เรืองรุ่ง. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการและผลประกอบการของร้านอาหารขนาดย่อมในเขตเมืองพัทยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมคิด บางโม. (2553). *การเป็นผู้ประกอบการ: คู่มือเรียนรู้การเป็นผู้ประกอบการมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เอสเคบุ๊กส์.
- สุกัญญา รัตมณีธรรมโชติ. (2548). *แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency Based Learning*. กรุงเทพฯ : ซีอีดียูเคชั่น.
- สมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร, จงพิศ ศิริรัตน์ และคณะ (2550). *คุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.
- สถิต นิยมญาติและคณะ. (2546). *รายงานศึกษาวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องคุณลักษณะของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ*. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยดุสิตธานี.
- อรพิน สันติธรากุล. (2543). *หนังสือคู่มือมาตรฐานการพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs : การพัฒนาขีดความสามารถผู้ประกอบการเชียงใหม่ : ภาควิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- อำนาจ ธีระวนิช. (2549). *การจัดการธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Arnold, H. J., and Feldman, D. C. (1986). *Organizational behavior*. New York: McGraw-Hill.
- Ahmad,N.H. et al. (2010). "Entrepreneurial competency and business success relationship contingent upon business environment: A study of Malaysian SMEs", *International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research*. 16. 672-693.
- David Di Zhang, Edward Bruning. (2011). Personal characteristics and strategic orientation: entrepreneurs in Canadian manufacturing companies. *International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research*, 17, 82-103.
- Fernando, P. B., Armengot, C.R. and Martín, M.G. (2011). Entrepreneurial success and human resources. *International Journal of Manpower*, 32, 68–80.
- Gibsons, J. L., Ivancevich, J.M. and Donnelly, J. H. (1994). *Organizations: Behavior, Structure, Processes* (8th ed.). New York: McGraw Hill.
- Kabatire, S., Mutyaba, S.V. and McBay, B. W. (2007). *Entrepreneurship Skills*. Kampala Uganda: Netsoft Publishers.
- Levent, A., Melih, M., Roberto,D. and Conrad, L. (2012). The influence of family tradition and psychological traits on entrepreneurial Intention. *International Journal of Hospitality Management*, 31, 489– 499.
- Ryan, J.D., Ray, R.J. and Hiduke, G.P. (2006). *Small Business: An Entrepreneur's business Plan* . (7th ed.). The Thomson South-Western: Dryden Press.
- Robbins, S. P. (1990). *Organization theory: Structure designs and applications*. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall.
- Schein, E. H. (1970). *Organizational psychology*. (2nd ed.). Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall.